

Ο χριστιανός ως ιερέας της φύσεως

Ορθοδοξία / Ποιμαντική

Δρ Ανδρέας Χατζηχαμπής, Βιολόγος-Περιβαλλοντολόγος

[προηγούμενη δημοσίευση:<https://www.pemptousia.gr/?p=78884>]

Ο ιερέας της φύσεως θαυμάζει και αγαπά το κάλλος της δημιουργίας αλλά γνωρίζει ότι οι μεγαλύτεροι θησαυροί του κόσμου κρύβονται επιμελώς στα αθέατα από τα μάτια μας βάθη των φιλόθεων ψυχών.[1] Ο ιερέας της φύσεως, γίνεται δούλος όλων, τίθεται «υποκάτω πάσης της κτίσεως»[2]. Πόσοι άγιοι γέροντες δεν βίωσαν μίαν πέρα από τους φυσικούς νόμους σχέση με τη φύση, όπως ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ με την αρκούδα, ο γέροντας Παΐσιος με τα άγρια πουλιά, ο γέροντας Χατζηγεώργης με τον αγριόχοιρο, ο όσιος Παύλος της Ομπνόρας και ο γέροντας Θεοφύλακτος της σκήτης του Αγίου Βασιλείου με την παραδείσια σχέση τους με το φυσικό περιβάλλον αλλά και τόσοι άλλοι άγιοι πατέρες. Η φύση μέσα από τη δική μας αγιότητα, ανακαινίζεται, εξαγιαάζεται. Η νηστεία κατά τον άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ, με το να κάνει το σώμα διαφανές και ανάλαφρο, το μεταθέτει στην αρχέγονη κατάσταση του Αδάμ και τα θηρία οσφραίνονται πάνω στον ασκητή την ευωδία του Αδάμ.[3]

Ο ιερέας της φύσεως, μεσολαβεί για να διηγηθούν δόξαν Θεού και να λατρέψουν τον Θεό, οι ουρανοί, τα άστρα, τα νερά, η βροχή. Ο Άγιος Λεόντιος Νεαπόλεως Κύπρου αναφέρει «...εγώ δι' ουρανού και γης και θαλάσσης και ξύλων και λίθων και λειψάνων και ναών και σταυρού και δι' αγγέλων και ανθρώπων και διά πάσης κτίσεως ορατής τε και αοράτου, των πάντων δημιουργό και δεσπότη και ποιητή μόνο την προσκύνησιν και το σέβας προσάγω. Ου γαρ δι' εαυτής αμέσως η κτίσις τω ποιητή προσκυνεί, αλλά δι' εμού οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, δι' εμού προσκυνεί Θεόν η σελήνη, δι' εμού δοξάσει Θεόν τα άστρα».[4]

Για να μπορέσουμε και εμείς να δούμε τη μοναδικότητα και την ιδιαιτερότητα του κόσμου, για να μπορέσουμε να δούμε με διαφάνεια τον κόσμο και να διακρίνουμε την ιερότητα και τον Δημιουργικόν λόγον σε κάθε δημιούργημα, σε κάθε κτίσμα, θα πρέπει και εμείς να ενδυθούμε το ένδυμα της δικής μας εν δυνάμει θεότητας, το ένδυμα της ταπείνωσης, το ένδυμα της αγάπης, το ένδυμα της θείας χάριτος και να αποδεχθούμε το ρόλο μας, ως ιερείς της φύσεως, που μας προσέδωσε ο Θεός σύμφωνα με τον Επίσκοπο Κάλλιστο Ware. Ο ιερέας της φύσεως είναι ο άνθρωπος, που ελεύθερα και απόλυτα συνειδητά, παίρνει τον κόσμο στα χέρια του, τον κόσμο που ο Θεός δωρίζει σε εμάς και αντιπροσφέρει το δώρο στον Δωρητή, επικαλούμενος έτσι την ευλογία Του σε ολόκληρη τη φυσική τάξη. Μέσα από αυτή την πράξη της ιερατικής προσφοράς η Δημιουργία επικοινωνεί με τον Θεό και έτσι σώζεται, εκπληρώνει τον προορισμό της και μεταμορφώνεται.[5]

Μόνο αν σηκώσουμε τον Σταυρό μας, αν αρνηθούμε τον εαυτό μας και μαζί μ' αυτόν τις επιθυμίες και τις ολοένα και αυξανόμενες ανάγκες μας, θα μπορέσουμε να ανακαλύψουμε την αξία και την ομορφιά του κόσμου. Δεν υπάρχει γνήσια αγάπη χωρίς την ταπείνωση, χωρίς την αυταπάτηση. Χρειαζόμαστε εγκράτεια, αυτοσυγκράτηση, εκούσιο αυτοπεριορισμό των αναγκών μας.[6] Με ταπεινοφροσύνη ο ιερέας της φύσεως θεωρεί υπεύθυνο τον εαυτό του για όλη την κακία του κόσμου. Γνωρίζει ότι η αμαρτία γίνεται αιτία να υποσταλεί η Χάρης, η οποία ζωοποιεί, στηρίζει, συγκρατεί και κινεί όλη την κτίση, άλογη και λογική. Η ψυχή του ιερέα της φύσεως δεν αντέχει να βλέπει καμία βλάβη σε κανένα ον, λογικό ή άλογο, μέσα στην κτίση. Υποφέρει η ίδια, είναι «Καϋσις καρδιάς υπέρ πάσης της κτίσεως».[7] Και όταν η φύση βλέπει κάθε άνθρωπο, ντυμένο με τη θεία ταπεινοφροσύνη, το ένδυμα της Θεότητας, τον προσκυνεί προς τιμή του δεσπότη της, τον οποίο τον είδε ντυμένο με αυτήν όπως μας λέει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος[8]. Το αποτύπωμα του ιερέα της φύσεως, πάνω στη γη είναι δυσδιάκριτο, ανεπαίσθητο, ανάλαφρο.

Ο ύμνος της αγάπης του Χριστιανού για το περιβάλλον

Ο συνειδητός ορθόδοξος χριστιανός, ως ιερέας της φύσεως, όπου και αν βρεθεί, στο σπίτι του, στην εργασία του, στο σχολείο του, στην ενορία του, στους συλλόγους που ανήκει, στα έργα του, στις επιλογές του, στις σκέψεις του, στις προσευχές του έχει και δείχνει ότι πραγματικά έχει μια ιδιαίτερη σχέση με το φυσικό περιβάλλον και την όλη δημιουργία. Ο ορθόδοξος χριστιανός που αγαπά το περιβάλλον, δεν αδημονεί για το κέρδος, δεν θυσιάζει το περιβάλλον για να γίνει πλούσιος, δεν αγοράζει όλο και πιο εξελιγμένα, πιο σύγχρονα προϊόντα απορρίπτοντας τα παλιά στον κάλαθο των αχρήστων. Δεν γίνεται υπερκαταναλωτής. Ο ορθόδοξος χριστιανός ο οποίος αγαπά τη φύση είναι ευεργετικός, δραστήριος και ωφέλιμος για το περιβάλλον. Χαίρεται όταν βρίσκεται μέσα στη φύση, χαίρεται όταν βλέπει να προστατεύεται το φυσικό περιβάλλον και η Δημιουργία του Θεού. Λυπάται όταν καταστρέφεται το περιβάλλον, λυπάται όταν αφαιρείται η ζωή από κάθε ον λογικό ή άλογο. Λυπάται όταν προκαλείται πόνος στον κόσμο της δημιουργίας.

Μια ματιά στον έναστρο ουρανό, το πέταγμα μιας πεταλούδας, το κελάδημα ενός πουλιού, ένα μικρό λουλούδι με τα χρώματα και τα αρώματά του είναι ικανά για να του προκαλέσουν κύματα χαράς στο εσωτερικό του και να δοξάσει τον Δημιουργό. Ο ορθόδοξος χριστιανός που αγαπά το περιβάλλον αρκείται στα ελάχιστα, αρκείται στα απαραίτητα. Πιστεύει στο μεγαλείο του Δημιουργού. Ελπίζει στην αιεφορία της Γης, ελπίζει στην ευφορίαν των καρπών της γης, ελπίζει να δει «Γη Καινήν και Καινόν Ουρανόν» (Αποκ. κα' 1-5). Πάντων δε υπέρτερο και ανώτερο η

αγάπη προς τον Θεό Δημιουργό.

[1] Αρχιμ. Αστέριου Χατζηνικολάου, Η οδός του Κυρίου, στενή και ευρύχωρος και παράδοξος, εκδ. Αδελφότης Θεολόγων Ο ΣΩΤΗΡ, 2007, σελ. 179.

[2] Αββά Σισόη, εις Το Μέγα Γεροντικόν, εκδ. Ιερού Ησυχαστηρίου «Το Γενέσιον της Θεοτόκου», Πανόραμα Θεσσαλονίκης 1999, τομ. Δ΄, σελ. 116.

[3] Α. Νικολαΐδη Η Κοσμολογία της Άσκησης και της Παραίτησης, Κατερίνη, Τέρτιος, 1990.

[4] PG93, 1604 AB.

[5] Κάλλιστος Wear, 2008, Οικολογική Κρίση και Ελπίδα, Εκδ. Ακρίτας, σελ. 81.

[6] Κάλλιστος Wear, 2008, Οικολογική Κρίση και Ελπίδα, Εκδ. Ακρίτας, σελ. 81.

[7] Ίσαάκ τοῦ Σύρου, Λόγοι άσκητικοί, ΠΑ΄ 7, ΕΠΕ Φιλοκαλία 8Γ, 174.

[8] Ισαάκ του Σύρου, Λόγος κ, Νεοελληνική απόδοση από το βιβλίο «Η Ταπείνωσις κατά την Αγίαν Γραφή και τους πατέρες της εκκλησίας».

<http://bitly.com/1mTUXjs>